

နေန္ဒယီဇင်မြင့်

ချစ်ခွင့်ပိုင်ပိုင်မြဲ

ကိုယ်ကြောင့် မင်းစိတ်ဆင်းရဲရမယ်ဆိုရင်
ရှုရှိုက်နေတဲ့ သက်ခင်ကို ဖြတ်ပေးပါ့မယ်။ မင်းကို
အဲဒီလောက်ထိ ချစ်တယ်။

ပြီးတော့.....

ဒီနေ့ကစလို့ .. သံသရာ တစ်လျှောက်လုံး၊
သုံးဆယ့်တစ်ဘုံမှာ ကျင်လည်သရွေ့ ဘဝဆက်တိုင်း
ချစ်နေမယ်။ ယုံလိုက်တော့။

ဝန်မခံပေမယ့်....

ရှင်ကို ချစ်နေမိတဲ့ ရက်ပိုင်းလေးတွေဟာ
တန်ဖိုးကြီး ရတနာတစ်ပွင့်ကို လည်မှာ ဆွဲခွင့်ရခဲ့
သလိုပါပဲ။ ကျွန်မတို့ မျှဝေခံစားဖြစ်ခဲ့တယ်။ စမ်းချောင်းလေးရဲ့

ဘေးမှာ တူတူရယ်မောခဲ့တယ်။ မြတ်နိုးရှုက်မက်စွာ ခံစားခဲ့ကြတယ်။

တူတူမက်ခဲ့ဖူးတဲ့ အိပ်မက်ကလေးတွေကို ရင်ထဲမှာ ထာဝရသိမ်းဆည်း

ထားပါ့မယ်။

ပြီးတော့....

ဟိုး...နောင်ဘဝ နောင်ဘဝတွေထိလည်း

သယ်ဆောင်သွားမယ်။ ကျွန်မ..အဲဒီအိပ်မက်ကလေးတွေကို

မနိုးတမ်း မက်နေပါ့မယ်။

ယုံလိုက်တော့။

(၁)

“ကဲ . . .ဘယ်လောက်လှလဲ၊ ဘယ်လောက်သာယာကြည်နူးစရာကောင်းလဲ၊ တွေ့ပြီမလား၊ အဲဒါကြောင့်. . .မမကို လာနေပါလို့ ခေါ်. . ခေါ်နေတာ”

ခုန်ဆွ ခုန်ဆွဖြစ်နေသည့် ရွှေသက်ကို ပြုံးပြလိုက်သည် ။ သူ့ခမျာကလေးက၊ လေတိုက်လို့ သစ်ရွက်လှုပ်လျှင်တောင် ရယ်ချင်သည့်အရွယ်. . .ဟု လူကြီးသူမတွေ ပြောစမှတ်ပြုရသည့် ဆယ်ကျော်သက်က

လေး ။ သူတို့ ဆယ်ကျော်သက်လေးတွေဘက်ကကျတော့... .

“လေတိုက်လို့ သစ်ရွက်လှုပ်ရင်တော့ . .အဲဒီသစ်ရွက်ကို ဣန္ဒြေမရှိဘူးလို့ ပြောချင်တာ”. . .ဟူ၍ လူကြီးတွေကို ပြန်လည်ဝေဖန်ချင်သည့် အရွယ်ကလေး။

သူ့မှာ တော့ ဘာအပူအပင်မှ မရှိဘူးထင်ပါရဲ့ ။ ကျယ်ဝန်းသော ခြံမြေကွက်ကြီး၏ ထောင့်တစ်နေရာမှာ သူတို့ မိသားစုနေဖို့ ဆောက်ပေးထားသည့် တဲသာသာ. . .တစ်ဖက်ယပ် အိမ်ကလေးရှေ့မှာ ခုန်ကာ ပေါက်ကာနှင့်။

“ဒီမှာ တွေ့လား . . စမ်းချောင်းလေးကလည်း ဖြတ်စီးနေတာ”

“မြောင်းပါဟယ်”

မြကျေးက ပြုံးချင်ချင်နှင့်ပြော၏။

“မြောင်းဆို . . ခုန်ကူးလို့ ရရမှာ ပေါ့၊ ခုဟာက . . . ခုန်ကူးလို့ မှ မရဘဲ၊ တံတားတောင် ထိုးထားရတဲ့ ဥစ္စာ”

ရွာနာမည်လေးကိုကစလို့ လှသောရွာကလေးပါ။ ရွာကလေးပဲ ဆိုပါစို့။ ပေါင်းကူးမြို့သစ်တို့ ပုလဲမြို့သစ်တို့ မှ ဆက်ထွက် လာပြီး လူနေအိမ်ခြေ မရှိ၊ ကုန်းမို့မို့ တောထူထူကို ကျော်ပြီးမှ အိမ်ခြေလေး အနည်းအကျဉ်းရှိသည့် ရွာကလေး။ ရွာနာမည်က “သစ္စာရေ”တဲ့ ။ ဘယ်သူ စတင်ပေးခဲ့သည် တော့မသိ။ ကုန်းမို့မို့ တောထူထူဆိုသည့်နေရာက တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည် ။ အဲဒီတောင်ကုန်းလေးပေါ်မှာ ထုံးသင်္ကန်းတို့ ပျက်ပြယ်လျက် လူသူအရောက်အပေါက်နည်းသည့် ဉာဏ်တော်ကိုးတောင်ခန့် စေတီတစ်ဆူရှိပါသည် ။

“အဲဒီစေတီမှာ . .ဟိုးအရင်တုန်းက မင်းသားနဲ့ မင်းသမီး သစ္စာထား

ခဲ့ကြတယ်တဲ့ ။ သူတို့ တည်ခဲ့တဲ့ ဘုရား။ ဒါကြောင့် . . ရွာနာမည်က သစ္စာရေ”

“ဟုတ်ရဲ့ လား ရွှေသက်ရယ်”

“ဟုတ်လို့ ပေါ့ မမရဲ့ ။ လူတိုင်းသိကြတာပဲ”

မိုးတွင်းဆို . . အဲဒီတောင်ကုန်းပေါ်မှ ရေတွေစီးကျလာတာ ဧရာမချောင်းကြီးသဖွယ်ပါ။ အဲဒီချောင်းက ကတ္တရာလမ်းဘေးမြောင်းကြီးနှင့်လည်း တစ်နေရာမှာ သွား၍ ဆက်စပ်နေသေးသည် ။ ဘယ်တုန်းက ဘယ်သူတွေ ၊ ဘာကိုဘယ်လိုရေသွင်းစိုက်ပျိုးခဲ့သလဲတော့ မသိပါ။ ခုချိန်မှာ တော့ အဲဒီချောင်းရေကို သစ္စာရေ တစ်ရွာလုံးက မသုံးကြတော့ပေမယ့် ၊ ချောင်းက ရွာလယ်ကောင်ကို ဖြတ်၍ စီးသည် ။ အဲဒီလိုအဖြတ် . . . ချောင်း၏ ဟိုဘက်ဒီဘက် တစ်ဧကစီပေါင်း။ ချောင်းအပါအဝင် နှစ်ဧကလောက်ကို “မြကျေးရှင်”တို့ ဘိုးဘွားတွေ လက်ထက်ကတည်းက ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပါသည် ။

ဆွေနှီးမျိုးဆက်ထဲမှ နေထိုင်၍ စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်စားနေကြသည် ။ မြကျေးတို့ အဘွား လက်ထက်တုန်းက .. အစပိုင်းမှာ တစ်လကိုးသီတင်း ဆိုသလို အဲဒီမှာ သွားရောက်တရားအားထုတ်နေတတ်သည် ။ ဘွားဘွားသည် ဘာသာရေးကို အလွန်ယုံကြည်ကိုးရှိုင်း၏။

“သံသရာ မကျင်လည်ချင်တော့ဘူး”. . .ဟု ခဏခဏ ပြောတတ်သည် ။

“နောင်ဘဝမှာ တစ်ခါတည်းတန်းပြီး နိဗ္ဗာန်ဝင်နိုင်မှာ လည်း မဟုတ်ဘူး ၊ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံမှာ ဘယ်လောက်များ ကျင်လည်ရဦးမည်မသိ”.

အဲဒီလိုပြောတတ်ကာ နောက်ဆုံးမှာ ဝတ်ကြောင်ကိုစွန့်တော့သည် ။

အဲဒီ ခြံကလေးထဲသို့ အပြီးပြောင်း၍ သီလရှင်ဘဝနှင့် ဝိပဿနာတရား အားထုတ်သည်။ ။ မနေနိုင်သည့် သားသမီးတွေက (ယခုလက်ရှိ နေထိုင်သော ဆွေရိပ်မျိုးရိပ်မကင်းသည့် မိသားစု) နှမ်းပါးသော ဆွေမျိုးမိသားစုကို ခေါ်ထားပေးခဲ့၏။ တဲလေးတစ်လုံး ထိုးပေး၊ စားဖို့ သောက်ဖို့ ထောက်ပံ့၊ အဲဒီမိသားစုကလည်း တစ်နိုင်စိုက်ပျိုးရေး၊ မွေးမြူရေးလေးလုပ်၊ ဘွားဘွားအတွက်ကတော့ အုတ်ဇရပ်ကလေး တစ်ဆောင်နှင့် သတ်သတ်၊ အစားအသောက်ပို့ချိန်မှ လွဲ၍ မည်သူမျှ သူ့ဇရပ်ကလေးပေါ်မလာစေရ။

သားသမီးတွေက တစ်ပတ်တစ်ခါလာလျှင်တောင် ဘွားဘွားက စကားလက်ခံပြောတာမဟုတ်ပါ။ သူတရား၊ သူ့အမှတ်နှင့်သာ နေခဲ့သည်။ ။

သားသမီးနှင့် မြေးတစ်စုတို့ က ကိုယ့်အမေ ကိုယ့်အဘွား နေကောင်းလား၊ အရိပ်အခြည်ကြည့်၊ လိုအပ်သောပစ္စည်းအစုစုနှင့် ဆေးဝါး၊ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ခြံစောင့်မိသားစုထံ အပ်နှံခဲ့၊ တစ်ခါတလေဆို... နှုတ်ဆက်ခွင့်တောင် မရဘဲ ပြန်ခဲ့ကြရတာ ဖြစ်၏။ အဲဒီအချိန်မှာ ဘိုးဘိုးကတော့ သားတွေနှင့် တက်ညီလက်ညီ စီးပွားရှာလို့ ကောင်းဆဲ။

နောက်ပိုင်းကျတော့ (ဘွားဘွားကွယ်လွန်ပြီးနောက်) ဒီခြံလေးကို မည်သူမျှတောင် သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်တစား မရှိကြတော့ ချေ။ တစ်ခါတစ်ရံ (တော်တော်ကြီးကြာမှ တစ်ခါဆိုသလို) ပျော်ပွဲစားနေချင်းပြန်လေးမျိုး ရောက်တတ်သည်။ ။ အစဉ်အဆက် ခြံစောင့်မိသားစုများ သည် သူ့စိုက်ပျိုးရေး သူ့မွေးမြူရေးနှင့် သူ့ဘာသာ စားသောက်ကာ ပညာတွေ ဘာတွေသင်နိုင်ကြ၊ ဘွဲ့ရသူရ၊ ကျောင်းဆရာမဖြစ်သူဖြစ် ။

သင်္ဘောလိုက်သူနှင့် ဆိုသော်ငြား မြကျေးတို့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ကတော့ ဆက်လက်ထောက်ပံ့ကြည့်ရှုပေးကမ်းမြဲ။ အဲဒီ မိသားစုမှာ လည်း မျိုးဆက်တွေပြောင်းကုန် ငြား၊ မြကျေးတို့ မိသားစုထိတိုင် ဝင်ထွက်၊ ခြံထွက် သီးနှံနှင့် ကြက်ဥ စသည် တို့ ရာသီစာများ အပါအဝင်လာလို့ ၊ ကျေးဇူးခံ ကျေးဇူးစားမပျက် နေလာခဲ့ကြခြင်းပင်။

“မမ . .စေတီပေါ် သွားဖူးမလား၊ ဆုတောင်းပြည့်တယ်”

“တောင်ကုန်းကြီးဟယ်၊ တောကလည်း ထူပါဘိ၊ အကောင်ပလောင်တွေရှိမှ ဖြင့်”

“အဝေးကကြည့်လို့ ပါ၊ အပင်ကြီးတွေမို့ တောအုပ်လိုဖြစ်နေတာ၊ တကယ်တန်းကျ . . အောက်ခြေရှင်းပြီး ၊ အပင်တွေကြားမှာ ကျွန်မတို့ ဖြင့် ခွေးရူးတိုင်ဦးတမ်းတောင် ကစားတယ်၊ ကျွန်မတို့ ခြံထဲ ဖြတ်စီးဆင်းနေတဲ့ ချောင်းက. . . .

အဲဒီ တောင်ပေါ်က ကျလာတာပေါ့၊ တောင်ပေါ်က အဆင်းမှာ ရေတံခွန်လိုပဲ သိပ်လှတာ မမရဲ့ ၊ ရန်ကုန်မှာ မမတို့ ဒါမျိုးမမြင်ဖူးပါဘူး”

ကိုယ့်မိဘပိုင်ခြံသာဆို. . မြကျေးတစ်သက်မှာ ၊ ဒီတစ်ကြိမ်သာ တတိယအခေါက်ထင်သည် ။ ဦးလေးကျော်နှင့် သမီးရွှေသက်တို့ ကတော့ မြကျေးတို့ အိမ်သို့ တစ်လတစ်ခါမှန် မှန်ရောက်ပါသည် ။

“မမကလည်း ကိုယ်ပိုင်တဲ့ ခြံအကြောင်းကို သူများကရှင်းပြနေရတယ်”

မြကျေးရင်ထဲမှာ . . ဒီခြံငါပိုင်လေခြင်း. . ရယ်လို့ လည်း မရှိလှပါ။ ဒါကြီးကို မက်မောပြီးလည်း လာမနေနိုင်ပါ ။ ဒီခြံထဲ လာပြီး သစ်ပင်စိုက်၊ ကြက်မွေး၊ နွားမွေးလည်း မလုပ်နိုင်ပါ။ ဘွားဘွားကွယ်လွန်ပြီး နှစ်

တော်တော်ကြာတော့ ဦးလေးကျော်(ယခုလက်ရှိနေထိုင်သော မျိုးဆက်)
က ဖေဖေမှာ လာခွင့်တောင်းပြီး ကြက်ရောနွားရော မွေးပါသည်။ ။

“အဲဒီစေတီက တကယ်ဆုတောင်းပြည့်တယ်။ မင်းသားနဲ့ မင်းသမီး
တည်ခဲ့တာ”

“ဘယ်မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးလဲ၊ ရွှေသက်ရယ်. . .ညည်းပြောပုံက ရုပ်
ရှင်မင်းသား မင်းသမီးကျနေတာပဲ”

“ရှင်ဘုရင်ရဲ့ သားတော် သမီးတော်တွေ ဖြစ်မှာ ပေါ့”

“ဒီရွာနားမှာ ရှင်ဘုရင်နေခဲ့ဖူးတယ်လို့ လည်း မကြားဖူးပေါင်ဟယ်”

“ရှင်ဘုရင်မဟုတ်လည်း မှူးကြီးမတ်ကြီးတို့ မြို့စားတို့ ရွာစားတို့ ဖြစ်
ချင်ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ မြန်မာဘုရင်တွေ လက်ထက်တုန်းက ဒီနေရာမှာ ဆို
မြို့ကြီးရွာကြီး မဖြစ်ခဲ့ဘူးလို့ မမ ငြင်းရဲလို့ လား၊ ကိုယ်မှ မမိတာ”

“အေးပါ . ထားပါ”

ရွှေသက်က နှုတ်ခမ်းစုပြီးမှ ရယ်၏။

“အဲဒီ သစ္စာရေစေတီကို ဒီနားတစ်ရွာလုံးက ကိုးကွယ်တာ၊ ဘုရား
လူကြီးနဲ့ ဘာနဲ့ ”

“ဟုတ်လား”

“သွားသွားပြီးဆုတောင်းရင် ပြည့်တာပဲ”

“ရှင်လေးက ဘာဆုတွေများ တောင်းပြီးပလဲ”

“စာမေးပွဲအောင်ပါစေတို့ ဘာတို့ ပေါ့”

“စာမေးပွဲအောင်ပါစေက ဟုတ်ပါပြီ၊ဘာတို့ ဆိုတာက ဘာလဲ”

“ဟိ ပြောရမလား”

“ဪ... သိချင်လို့ မေးနေပြီဟာ”

ရွှေသက်ဟာ သူ့အဖေနှင့် ပါလာတိုင်း မြကျေးရှိလျှင် မြကျေးနားပြေးကပ်ပြီး “မမ” “မမ”နှင့် တရင်းတနီး ချွဲတတ်သူ ဖြစ်၏။

“မမက အရမ်းလှလို့ သိပ်ချစ်တာပဲ”ဟု ခဏခဏ ပြောတတ်သည်။ ။
ရွှေသက်နှင့် အတွေ့အမြင်နည်းရငြား ရွှေသက်ခမျာ့ . . မြကျေးကို အား ကျချစ်ခင် အားကိုးရှာ၏။

“မမရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ စာရေးမ ဖြစ်ရပါလို၏ ဘုရားလို့ ဆုတောင်းထား တာ၊ မမ ခေါ်ခန့်ရင်တော့ ပြည့်မှာ ပဲ”

“အပြောကောင်းတယ် နော်၊ ခု . . ဆယ်တန်း ၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .အောင်ရင် အဝေးသင်ပဲ တက်ရမယ်တဲ့ အဖေက ၊ အိမ် မှာ က အဖေရယ်၊ အမေရယ် ၊ ကျွန်မရယ်ပဲ အဓိက လုပ်နိုင်တော့မှာ ။ အစ်ကိုက မိန်းမယူတော့မယ်၊ မကြာတော့ဘူး”

“ဟုတ်လား... ဘယ်ကလဲ”

“အဝေးကြီးကပဲ”

“ဘယ်အဝေးကြီးကလဲ”

“ဟိုဘက်ခြံက”

“ဟောတော့”

မြကျေးရယ်မိတော့သည် ။ ဘာမဆို ဟာသရှုထောင့်ကချည်းမြင်လျှ က် အဆက်မပြတ်လုနီးပါး ရယ်နေသည့် ရွှေသက်နှင့် ကျမှ ပဲ မြကျေးပါ ရောနှော၍ ရယ်ရယ်မောမော ဖြစ်ရတော့၏။

“မမက သိပ်လှပေမယ့် မျက်နှာကြီး တင်းထားတော့ နည်းနည်းရင့်တယ်။ ကျွန်မ ဝေဖန်တာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ မမစိတ်မဆိုးပါနဲ့ ၊ ခုလို ရယ်ရင် အရမ်းလှတာ၊ ဟိုတုန်းက ဥမ္မာဒန္တိတို့ ပပဝတီတို့ မမကို ဘယ်မိမလဲ”

“ဪ... ရှင်က ဥမ္မာဒန္တိနဲ့ ပပဝတီကို မြင်ဖူးလို့ လား”

“မမြင်ဖူးလို့ မလှဘူးပြောတာပေါ့၊ မြင်ဖူးရင်တော့ မမထက်ပိုလှတယ် ထင်ချင်လည်း ထင်မိမှာ ပေါ့၊ မမက ပိုလှတယ်ထင်ချင်လည်း ထင်မှာ ပေါ့၊ မမြင်ဖူးတဲ့ သူနဲ့ ယှဉ်တော့ ဤကမ္ဘာမှာ မမအလှဆုံး ”

“အေးပါ... ကျုပ်ပြန်ရင် ရှင်ဖို့ မိတ်ကပ်တစ်ဘူးပေးခဲ့ပါမယ်”

“ဟောဒီရွာ... တစ်ရွာလုံး ဒီသူငယ်မ... အလှဆုံးပဲထင်မယ်”

ရွှေသက်က သီချင်းထဆို၏။ ဝန်ခံရပါလျှင် အဲဒီ သီချင်းကိုမြကျေး မကြားဖူးပါ။ အနှစ်နှစ်ဆယ်တေးဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“အစ်ကို ဆိုတာလေ... အစ်ကိုက အဲဒီသီချင်းဆို... ဆိုပြီး ဟိုဘက်ခြံကအစ်မကိုပိုးတာ။ ရသွားရော... ဟိ”

“သူတို့ ကရော စိုက်ပျိုးရေး မွေးမြူရေးပဲလား”

“ဒါပေါ့ မမရဲ့ . . ဒီရွာမှာ ဒါပဲလုပ်စားကြတာ၊ သူတို့ က ပန်းတွေစိုက်တယ်၊ အက်စသာတို့ ၊ သစ္စာပန်းတို့ ဂန္ဓမာတို့ ပြီးတော့ . . အခုနောက်ပိုင်းပေါ်တဲ့ ဂန္ဓမာလေးတွေလေ . . .တစ်ထပ်တည်းလေးတွေ၊ အဲဒါလေးတွေကျတော့ သစ်ခွဂန္ဓမာလို့ ခေါ်တယ်”

“ကြံကြံဖန်ဖန် . . သစ်ခွဆိုတာ သစ်ပင်ပေါ်မှာ ပေါက်တာ၊ ခုခေတ်မှာ မှ သစ်သားခြင်းတွေ ဘာတွေနဲ့ ထည့်စိုက်တာ”

“မသိဘူး မမရဲ့ ၊ သူတို့ ကတော့ သစ်ခွဂန္ဓမာ ခေါ်တာပဲ၊ အရင်တုန်း ကဆို ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်က လာတာ၊ ခုမှ ရန်ကုန်တစ်ဝိုက်မှာ စိုက်ကုန် ကြတာတဲ့ ။ အဖြူ၊ ပန်းရောင်၊ ထုံးနန္ဒင်းဖျော့ဖျော့လေး၊ ခရမ်းရောင်၊ ရွှေရောင် . ရောင်စုံရှိတယ်”

“ကြည့်ချင်လိုက်တာ”

“တစ်နေ့ သွားကြည့်မယ်။ ယောက်မနဲ့ က ကြည့်ပါတယ်”

“သူတို့ က အဲဒီခြံကို ပိုင်တာလား”

“သူတို့ လည်း မပိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့လိုပဲပေါ့။ ပိုင်ရှင်သူဌေးက ရန် ကုန်မှာ ။ ဘယ်နားနေလဲတော့ မသိပါဘူး။ လာတယ် မရှိပါဘူး။ ချမ်း သာတော့ ဒီလောက်ခြံကို ပစ်ထားတာပေါ့၊ မမတို့လိုပေါ့”

“ရွှေသက် . . .ညည်းမမ ထမင်းဆာရောပေါ့”

ခြံထောင့် တဲလေးပေါ်မှာ ဒေါ်လေးသိန်း ဆင်းလာသည် ။ ဒေါ်လေး သိန်းသည် လည်း မြကျေးတို့ ဆီ အဝင်အထွက်ရှိသည် မို့ ခင်မင်နေရသ ည် ပင်။

“မဆာသေးပါဘူး ဒေါ်လေး”

“ဆာရင် ပြောနော် ၊ အားလုံးကျက်ပြီ ရွှေသက်. . .အိမ်ပေါ်မှာ သေချာသန့်ပြန့်ရဲ့ လား”

“သန့်ပါတယ် အမေရဲ့ ”

ဒီခြံထဲမှာ “မြကျေးရှင်”တစ်ပတ် နှစ်ပတ်ဆိုသလို လာရောက် အ နားယူမည် . .ဆိုကတည်းက တစ်ထပ်တိုက်ပေါက်စလေး (ဟိုတုန်းက ဘွားဘွား တရားအားထုတ်ခဲ့သည့် ဇရပ်လေး)ကို ဦးလေးကျော်ခေါင်း

ဆောင်သည့် အဖွဲ့က အသေအချာကို ရှင်းလင်းသုတ်သင်၊ ဆေးကြော
တိုက်ချွတ်၊ သားအကြီးဖြစ်သူက တိုက်တွင်းနံရံအချို့ကို ကိုယ်တိုင်
တောင် ဆေးသုတ်လိုက်သေးသည်။ တိုက်ပြင်ဘက်ကိုတော့ နှစ်နှစ်တ
စ်ခါ သုံးနှစ်တစ်ခါ ဆိုသလို သုတ်ထားသည် မို့ တစ်ထပ်တိုက်ပုလေး
ဟာ လှပသေသပ်လို့ နေတော့သည်။

အဘွားမရှိကတည်းက အဘွားသုံးစွဲခဲ့သည့် မွေ့ရာစောင်၊ ခေါင်းအုံး
တို့ ကို ပေးလှူလိုက်ပြီမို့ ၊ မြကျေးလာကာနီးမှာ မြကျေးအတွက် အသုံး
အဆောင် လိုအပ်တာတွေကို အားလုံးတစ်ခေါက်ကြိုတင်၍ ပို့ထားခဲ့ရ
၏။ မေမေကတောင်...

“အိမ်ပြောင်းတာ ကျနေတာပဲ သမီးရယ်၊ ပြန်ရော လာဦးမှာ လား”
ဟု မေးရှာ၏။

“တစ်ပတ် . . . နှစ်ပတ် ဆိုပေမယ့် . . . တစ်လလောက်လည်း
ကြာချင်ကြာမယ် မေမေ”

“ဘာအတွက်လဲ သမီးရယ် . . . ချစ်သူရှိရင်လည်း ငြင်းနိုင်တယ်လို့ မေ
မေ ခွင့်ပြုထားသားပဲ”

“မြကျေးရှင်”ဆိုသည့် မိန်းကလေးကိုမှ “ချွေးမ” တော်ချင်လှပါသည်
... ဆိုသည့် သားရှင်တွေဟာ၊ ပိုများ ပြောရလျှင် လှေကားအတက်နှင့်
အဆင်းမှာ တောင် လူချင်းတိုးမိသည် ဟု ပြောရမလိုပင်။ အဲဒါ တွေထဲ
ကမှ ဖေဖေရော မေမေပါ မျက်စိကျနေသူက “ကိုကို”။

“ကိုကိုနဲ့ သမီးကို အိမ်ထောင်ချ ချင်တယ်၊ သမီးဘယ့်နှယ်လဲ”ဆိုတု
န်းကများ ဆို၊ လန့်ဖျပ်လို့ တောင် သွားမိခဲ့၏။

သစ္စာရေခြံကလေးသို့ ရောက်ဖို့ အကြောင်း ဖန်လာခဲ့တာဟာ

ကိုကိုကြောင့်ပါပဲ။

“လေရှူရတာလည်း အေးမြလတ်ဆတ်နေတာပဲနော်”

“မမတို့ ခြံမှာ လည်း လွတ်လပ်ပြီး ပြန့်ပြူးနေတာပါပဲ မမရဲ့ ၊ ခြံကျယ်ကြီးဟာကို။ ခြံထဲဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်ရရင်၊ ကျွန်မတော့ မြက်ခင်းပေါ်မှာ ချည်း ပြေးတာ။ မြက်ခင်းကိုက ကတ္တီပါ ကော်ဇောကျနေတာပဲ”

ဒါပေမဲ့ ရွှေသက်ရေ...အဲဒါတွေအားလုံးဟာ ပြုပြင်ဖန်တီးထားတာတွေချည်းပါပဲ၊ သဘာဝ မဟုတ်ဘူး...ဟု ပြောချင်၏။

မြကျေးတို့ ခြံက လှပါသည် ။ မေမေအစီအမံဖြင့် ရာသီပန်းတွေဆိုလည်း အတန်းလိုက်၊ သစ်ခွစင်၊ ပိန်းစင်ဆိုတာတွေ၊ အမြဲပွင့်သော နှင်းဆီတွေလည်း ရှိသေး၊ ပင်ပုပ်အုပ်ကလေးများ ၊ ကွမ်းသီးပင်လို၊ FOX TAIL လို ၊ ကျူးဘားအုန်းလို အပင်ကြီးတွေလည်း ရှိသည် ။ ပြီးတော့ ရေတံခွန်အတုကပေမယ့် တော်တော်ကြီးလျက်၊ အသံပါမြည်အောင် လုပ်ထားသေးသည် ။ စမ်းချောင်းအတုကလေးထဲကျတော့ ငါးလေးတွေ လွှတ်ထားလို့ ရအောင် (သစ်ပင်ကြီးများ ၏ နေရိပ်အောက်မှာ) စီမံထားသေး၏။ အင်္ဂလိပ်စာလုံး အက်စ်(S) သဏ္ဌာန်ရေမြောင်းကောက်ကောက်ကလေးကို ကျတော့ ပတ်ပတ်လည်လည်မှာ ကြွေပြားကပ်လျက် ၊ ကြာပန်းအိုးလေးတွေ ချထားသည် ။ ရွှံ့ညွန်သည် အိုးပိတ်ထဲမှာ သာ ရှိသည် မို့ မြောင်းကောက်ကောက်ကလေးဟာ ကြွေပြားပြာပြာအရောင်ဖြင့် ပြာလဲ့လဲ့ကလေး ဖြစ်နေပါသေးသည် ။

“မမတို့ ခြံလည်း အရမ်းလှတာပဲ”

“မေမေလေ...မေမေက အလှအပကိုကြိုက်လည်း ကြိုက်၊ ဝါသနာလည်း ပါ၊ သစ်ပင်ပန်းပင်ဆိုလည်း ဝါသနာပါ၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့... မေမေမှာ ခြံထဲမှာ ချည်း”

မတူတာတော့အမှန်ပါ။ လူတို့ ပြုပြင်ဖန်တီးထား၍ (သဘာဝနှင့် မတူ တူအောင်) လှပသော အလှက ပို၍ လှပပါသည်။ ပို၍ အချိုးတကျ ရှိပါသည်။ သို့ပေမဲ့ . . . သဘာဝအလှ၊ သဘာဝစမ်းချောင်းနှင့် သဘာဝတောတောင် ရေမြေတို့က ရင်ခွင်ကို ပို၍ နွေးထွေးစေသလို လတ်ဆတ်လန်းဆန်းကြည်နူးခြင်း ခံစားမှုကျတော့ ပို၏။

မြကျေး . သစ္စာရေခြံမှာ တစ်ညအိပ်ဖြစ်ပြီးခဲ့ရပါပြီ။

ပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည် နှင့် အေးမြလတ်ဆတ်သော သက်နုလေကလေးက ရင်ထဲသို့ တိုးဝင်၏။ လေဝင်လေထွက် လေသွားလေလာ ကောင်းလွန်းသည် မို့ လေထုတစ်ခုသည် တစ်နေရာတည်းမှာ စွဲမြဲရင့်ကျက်နေသည် ဟု မရှိနိုင်ပါ။ ရှေ့မှ လေတွေ ပြေးနှင့်သလို နောက်မှ လေထုကလည်း ထက်ကြပ်မကွာ။ အဆုတ်ထဲသို့ တိုးဝင်သွားသည့်လေမှာ ထာဝရနုသစ်ပျိုမြစ် နေတော့သည်။ မြကျေး . . . တစ်ဖက်ခြံသို့ လှမ်းငေးကြည့်သည်။ ခြံစောင့်အိမ်တစ်လုံးပဲ ရှိ၏။ ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုး သစ်သားအိမ်ကလေး ဖြစ်၏။ ဦးလေးကျော်တို့ ခြံထဲမှာ လို တစ်ထပ်တိုက် နောက်တစ်လုံးတော့ မရှိပါ။

အဲဒီခြံရှင်ဟာ သူ့ခြံစောင့်ကို မြကျေးတို့ ထက် ပို၍ အနေကောင်းစွာထားသည် ဟု တွေးမိတော့ ရှက်များ တောင် ရှက်ရမလိပ်ပင်။ ခြံစောင့်ချင်း တူတူမှာ ဟိုဘက်ခြံမှ ခြံစောင့်တွေက အနေအထိုင်သာနေ၏။ မြကျေးတို့ ခြံစောင့်က အနေနပ်နေသည်။ မေမေ့ကိုပြောကာ ဦးလေးကျော်တို့ အတွက် တဲသာသာအစား ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေး တစ်လုံးလောက်တော့ ဆောက်ပေးဦးမှ ပဲ . . . ဟူသော အတွေးဝင်၏။

“မမဖို့ မနက်စောစောထပြီး မုန့်ဟင်းခါး ချက်ထားတယ်”

ရွှေသက် အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာ၏။ ရွှေသက်က မြကျေးအဖော်ရ အောင်၊ မြကျေးနှင့် တူတူလာအိပ်ပေးပါသည် ။ ဘယ်အချိန်က ထသွားမှန်း မသိလိုက်၊ ခု. . . မြကျေး အိပ်ရာမှ နိုးတော့ ၊ သူက မုန့်ဟင်းခါး တောင် ကျက်နေပြီဆိုပဲ။

“ကော်ဖီမစ်ပဲ ဖျော်လိုက်ရမလား မမ”

“နေဦး. . မမက မျက်နှာတောင်မသစ်ရသေးဘူး၊ ဟိုဘက်ခြံက ပန်းခင်းကြီးတွေ လှလိုက်တာ ဘောင်လုပ်ပြီး အတန်းလိုက် စိုက်တယ်နော်၊ ပန်းမွေ့ရာကြီးလိုပဲ”

“သူတို့ က အကောင်ပလောင် မမွေးဘူး မမရဲ့ ၊ ပန်းပဲ စိုက်တယ်။ အဲဒီခြံက ဘကြီးဖို့ .. အစ်ကိုက မနက်တိုင်း နွားနို့၊ ကြက်ဥ ပို့ပေးတယ်။ ယောက္ခမလောင်းကြီးလေ၊ ဟိုဘက်က ယောက်မလောင်းကကျတော့ အမေဖို့ ဘုရားပန်း၊ မနွမ်းခင် . . . လဲနှင့်နေရအောင် တာဝန်ယူထားတာ”

“အဲဒီပန်းတွေထဲ သွားကြည့်ချင်လိုက်တာ”

“မုန့်စားပြီးရင် သွားကြတာပေါ့၊ မမ မျက်နှာသစ်လေ”

ရွှေသက်က မြကျေး ဘေးမှာ ရပ်လျက် ငေးနေ၏။ မြကျေးက မျက်နှာသစ်ရုံမက ရေပါတစ်ခါတည်းချိုးတာ နေ့စဉ်အလေ့အကျင့်ပါ။ ကုမ္ပဏီသွားဖို့ အတွက် စောစောရေချိုးရသည် မို့ မျက်နှာသီးသန့်သစ်မနေဖြစ်တော့ပါ။ မျက်နှာပေါ် ခရင်မ် CREAM လေးတစ်ခုပဲ လိမ်းသည် ။ ပြီးတော့ ပတ်ဖ် (PUFF)လေးနှင့် ရိုက်လိုက်ရုံနှင့် မြကျေး လိမ်းခြယ်ကိစ္စ ပြီးလေ၏။

“ဟင်.... မြန်လိုက်တာ။ ဘာမှ လဲ မလိမ်းဘူး၊ ကျွန်မက . . . မမ မိတ်ကပ်တွေ ဘာတွေ လိမ်းမယ်ထင်လို့၊ အတုခိုးဖို့ စောင့်နေတာ ”

မြကျေး ပြုံး၏။

“ခါတိုင်းတော့ ကုမ္ပဏီသွားရတော့ ပါးပါးလိမ်းပါတယ်”

“ကျောက်ပျဉ်နဲ့ သနပ်ခါးတုံး မတွေ့လို့ သွေးမထားရဘူး”

“အဲဒါ မေ့လာတယ်။ မမက သနပ်ခါး သိပ်ကြိုက်တာ။ ကုမ္ပဏီမသွားရတဲ့ နေ့ဆို သနပ်ခါးကို တစ်ကိုယ်လုံးလိမ်းတာ။ ပါးကွက်တောင် တင်လိုက်သေး”

“ကြည်ချင်လိုက်တာ အရမ်းလှမှာ ပဲ။ ကျောက်ပျဉ်တော့ အမေ့ဆီမှာ ရှိတယ်၊ သနပ်ခါးတုံးက အပွေးမရှိတော့ဘူး ခါ၊ ခါ”

“ဒီနားမှာ ဝယ်လို့ ရလား”

“ရတာပေါ့.. အစ်ကိုစက်ဘီးနဲ့ ပြေးလိုက်ရင် ဈေးရှိတယ်”

မြကျေးက ပိုက်ဆံတစ်ထပ် ထုတ်ပေးသည် ။

“လေး ငါးတုံး ဝယ်ထားလိုက် ၊မမပြန်သွားရင် ရွှေသက်တို့ ယူထားလိုက်တော့ ”

“ပွတာပဲ”

အဲဒီနေ့က ဟိုဘက်ခြံကို ကူးမိခြင်းဟာ မြကျေးရှင် . .ဆိုသည့် မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ ဘဝကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲဖို့ ၊ ပြုပြင်ဖန်တီးခြင်း ခံရဖို့ ဖြစ်တော့ကြောင်းသာ. . ကြိုတင်သိခွင့်ရခဲ့ပါလျှင် မြကျေးရှင် သွားဖြစ်ပါ့မလား။

သို့မဟုတ်...

သွားဖြစ်အောင်ကို သွားလိုက်(စိတ်ပါ လက်ပါ) မှာ လားဆိုတာကို
မြကျေး ဝေခွဲမရခဲ့ပါ။

*